

РОЛЬ ДІАЛЕКТНОЇ ЛЕКСИКИ В ЕТИМОЛОГІЗУВАННІ ЗАГАЛЬНИХ І ВЛАСНИХ НАЗВ

Василь Лучик

Національний університет „Києво-Могилянська академія”
(e-mail: vluchyk@meta.ua)

Більшість слів сучасної української та інших мов є похідними й етимологічно прозорими, але немало й таких, походження яких з'ясувати важко. Важливу роль у процесі їх етимологізування відіграють діалектизми, основи: яких часто сягають праслов'янських, а то й індоєвропейських витоків. Саме тому рідко яка стаття в етимологічних словниках різних мов обходить без врахування діалектної лексики. Зокрема, реконструкції праслов'янської основи **sъ- < l.-e. *su-* „гарний, добрий, великий; добре, зовсім” сприяють імовірно похідні в цьому гнізді діалектизми *зварок* „ритуальна звістка, повідомлення батьків молодой про її цнотливість”, *здіб* „зовнішній вигляд”, *скляп* „вид гри; кусок дерева в цій грі”, *округ* „ущерб місяця”, *сперса* „переважно груди коня, рідше інших тварин”. Етимологічно сумнівні або не ясні апелятив *тиква* й гідроніми *Тиква, Тікич* знаходять своє пояснення у зв'язку з укр. діал. *тиква* „посуд для молока” тощо. Власне, історія розвитку мов - це насамперед історія розвитку та взаємодії їхніх діалектів, з якими пов'язане формування давніх за походженням загальних і власних назв.

ПРОБЛЕМА ЛЕКСИКОГРАФІЧНОГО ОПРАЦЮВАННЯ ВЛАСНИХ НАЗВ, ЗАСВІДЧЕНИХ ФОЛЬКЛОРНИМИ ТЕКСТАМИ

Наталія Колесник

*Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича*

Фольклорні лексеми віддавна охоче залучали при Укладанні лексикографічних праць як базованих: на загальній лексиці, так і спеціальних ономастичних. Але ці видання ніколи не орієнтувалися передовсім на фольклоризм